

Η ΠΡΩΪΑ.

1 Ἡ ὥραία πρωΐα προβάλλει
ἐνδυμένη τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου,
βουτημένη εἰς μύρα καὶ κάλλη,
ὡς ἡ νύμφη ἐνδόξου νυμφίου.
Σκυθρωπὴ μετ' αὐτὴν ἡ ἐσπέρα
κατὰ πόδας ὡς δούλη ἀγρία
χύνει σκότῃ παντοῦ στὸν αἰθέρα
καὶ σκεπάζει καὶ ῥόδα καὶ ἴα.

2 Τῆς ἀνοίξεως ὥραν γλυκεῖαν
χαιρετίζουν τὰ εὖσμα ἄνθη,
ἐνδυμένα στολὴν θαυμασίαν
θαυμαστῶς καθαρά ἀπὸ πάθῃ.
Τὸ φθινόπωρον πλὴν ψυχρὰ ὥρα
τὴν ἀγκάλην κατόπιν ἀνοίγει
κι' ἀνθοστόλιστον εὖοσμον χώρα
χαιρεκάνκως δεχθὲν καταπνίγει.

Ἡ
αἰωνία πρωΐα ἐν οὐρανῷ.

Ἄλλ' ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
γῆ φωτὸς αἰωνίου ὑπάρχει
κ' ἡ ἡμέρα οὐδέποτε' ἐκλείπει.

Ἄλλ' ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
γῆ λαμπρὰ αἰωνίως ὑπάρχει
κ' ἡ λαμπρότης οὐδέποτε' ἐκλείπει.